

trække frem og bestyldte Krigsministeren for, at han er den, der holder sin færlige Haand over Gendarmerikorpset. I det hele taget er det ganske mærkværdigt, hvad der foregaar her i Tinget; der foregaar det, at man altid taler om Provisorier og Provisorier, navnlig i Forbindelse med Krigsministeren, men de maa jo dog allesammen vide, at de Provisorier, der ere komne, ere vedtagne i Ministerraadet og derefter i Statsraadet, og selvfølgelig kan man ikke lægge en enkelt Minister for Had; saa maa der være Konsekvens i det, saa maa man lige overfor andre Ministre, der have taget Provisorier, forhandle paa lige saa knap Maade, som naar vi forhandle Krigsministeriets Budget, det vilde der være Logik i, ellers er det ulogisk, ukorrekt og uretfærdigt.

Efter disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at fremdrage en Udtalelse, som jeg har glædet mig over i den sidste Tid, idet jeg har hørt, at Folketingsmændene ville spare, det er sagt baade fra Højre og Venstre, fra Mænd paa de forskellige Standpunkter, at de ville allesammen spare. Det er jeg glad ved, men saa kan jeg ikke forstaa, at Flextallet ikke vil være med til at spare paa Krigsministeriets Budget, thi naar de gaa hen og nægte Bevillinger, hvad der absolut vil have til Følge, at f. Eks. vore Munderingsjager blive ødelagte i langt kortere Tid end ellers, saa sparer de intet derved, det er en dum Maade at spare paa, en aldeles forkastelig Maade. Naar de spare ved ikke at ville ansætte 12 Reserverintendantter, er det aldeles forkasteligt og vil komme til at koste Staten Penge under en eventuel Kampagne. Det er nemlig vist, at have vi ikke tilstrækkelig uddannede Intendantter, vil det gaa som i 1864, da vi i Høj og Hast maatte leje og indsætte Intendantter, som slet ikke vare den Røst voksne, og Følgen deraf var, at deres Optræden lige overfor den civile Befolkning var af den Natur, at de tit stødte den for Hovedet, tit kom med Fordringer, som de ikke havde Ret til at gøre, og som Følge deraf fremkom der et spændt Forhold. Intendantter, der ere uddannede i Fredstid, vide derimod bestemt, hvad Loven tillader dem, og hvad de kunne forlange, og derfor bør vi, netop naar vi holde paa, at der skal være godt Forhold mellem dem og den civile Befolkning, ogsaa sørge for at have virkelig dygtige Intendantter, der vide, hvor vidt de kunne gaa. Jeg har som Afdelingschef haft Lejlighed til at se, hvorledes en dygtig Intendant kan staffe meget og tillade sig Foranstaltninger, om den civile Befolkning finder sig i i al

Gemytlighed, hvorimod en Intendant, som var meget kras i sin Optræden, maatte slaas for at faa selv det mindst mulige til Soldaterne. Lad os gøre det Offer, det er ikke noget, der staar i Forbindelse med Provisorierne. Saa er der Honorarer til to Generalkommandolæger. Hvorfor det ikke skal bevilges, ved jeg ikke ret, det er en lille Post, og det er givet, at de Læger, der ansættes som Militærlæger, faa en forholdsvis lille Gage. De have en Gage af 3,600 Kr., hvad der for en Læge er meget lidt i Sammenligning med, hvad andre Læger i By og paa Land med en udstrakt Praksis have. Naar vi dernæst tage i Betragtning, at vi til Militærlæger kun tage særlig dygtige Læger, er det en alfor lille Løn at sætte dem paa. Naar de blive ansatte, bliver det nok sagt: I kunne fortjene ved Siden af, men naar man paalægger Generalkommandolægerne saa meget Arbejde, at de ikke kunne have nogen privat Praksis ved Siden af, saa er det efter min Mening at stille disse to Læger meget tarveligt og haardt, samtids med at d'Herrer paa andre Omraader støtte Embedsmænd under andre Ministerier og give dem mere. Hvorfor skal det saa gaa ud over de to Generalkommandolæger, at de sortere under en Minister, der ligesom de andre Ministre have taget Provisorier? Jeg kan ikke forstaa det, jeg finder det uretfærdigt og ubilligt i allerhøjeste Grad. Saa komme vi til Uddannelse af militære Sygepassere, der nægte de ogsaa Løn til en Læge. Saa sandt som det er af den højeste Bigtighed for Armeen under en kommende Kampagne at have dygtige, uddannede militære Sygepassere, saa sandt burde enhver af de her tilstedeværende Folketingsmænd fra dette Standpunkt være glad ved at støtte denne Institution, saaledes at de vare fiktive paa, at naar deres Børn eller Børnebørn ligge saarede under en Kampagne, de saa kunne faa den fornødne og omhyggelige Pleje, at de fra første Færd kunne blive behandlet saaledes, at man derved redder et Mennekeliv, som maaste ellers vilde gaa tabt, eller at et af Landets Børn bliver mindre invalid end ellers, fordi man ikke har et tilstrækkeligt Antal veluddannede Sygepassere. Naar hele den Forhøjelse, der foreslaas, er 1,200 Kr., saa finder jeg, at det er en utidig Sparommelighed at nægte dette og det saa meget mere, som heller ikke det staar i Forbindelse med disse Provisorier, som de sly saa meget. Jeg vil derfor haabe, at der maa komme en Strømning ogsaa blandt Udvalgets Flertal mellem 2den og 3dje Behandling i Retning af at overveje det Par Poster, jeg har nævnt,